

Splendidum družstvo

ZMIZELA ZE SVÉHO DOMOVA

Catherine Louisa Pirkisová

Zmizela ze svého domova

CATHERINE LOUISA PIRKISOVÁ

Splendidum družstvo • Vražné, Hynčice

Zmizela ze svého domova

Copyright © Catherine Louisa Pirkis, 1877

Cover © Splendidum družstvo, 2023

Czech Edition © Splendidum družstvo

Vražné, Hynčice, 2023

První el. vydání

ISBN 978-80-7681-252-9 (EPUB)

ISBN 978-80-7681-253-6 (MOBI)

ISBN 978-80-7681-254-3 (PDF)

Z anglického originálu *Disappeared From Her Home* – Catherine Louisa Pirkis, přeložila Tereza

Novotná.

Obsah

KAPITOLA I.
KAPITOLA II.
KAPITOLA III.
KAPITOLA IV.
KAPITOLA V.
KAPITOLA VI.
KAPITOLA VII.
KAPITOLA VIII.
KAPITOLA IX.
KAPITOLA X.
KAPITOLA XI.
KAPITOLA XII.
KAPITOLA XIII.
KAPITOLA XIV.
KAPITOLA XV.

KAPITOLA I.

ODMĚNA 200 LIBER

Z domova zmizela Amy, jediná dcera Stepheny Wardeny, Esq. z High Elms v Harleyfordu. Věk 17 let; výška 5 stop. Tmavé vlasy a oči, oválný obličej, malý nos, malá ústa i brada; pozoruhodně malé ruce a nohy; oblečená do tmavomodrého hedvábného vycházkového kostýmu, plstěného klobouku se širokou krempou a světle modrým pštroším pérem. Šperky – zlatá brož s motýlem a náušnice s motýlem; na třetím prstu levé ruky starožitný rubínový prsten – jeden velký kámen obklopený osmi malými diamanty s vyraženým mottem: “Sans espoir je meurs”. Mladá dáma byla naposledy spatřena 14. srpna ráno, když opouštěla pozemky parku a vstupovala na hlavní silnici vedoucí do Dunwiche. Informace podávejte inspektorovi Smytheovi z policejní stanice v Dunwichi, který vyplatí výše uvedenou odměnu po navrácení mladé dámy její rodině nebo části částky podle hodnoty získaných informací.

Výše uvedený leták se jednoho jasného letního rána objevil na zdech policejní stanice v Dunwichi a na všech hlavních budovách tohoto rušného města.

Tvrdě pracující obchodníci si uprostřed nákupů a prodejů našli čas, aby se zastavili, přečetli si ho a podivili se, jak je možné, že nějaká mladá dáma, o kterou je dobře postaráno, jako slečna Wardenová bezpochyby byla, navíc v okolí dobře známá a obklopená příbuznými, přáteli a služebnictvem, může takto v pravé poledne zmizet z jejich středu a nezanechat po sobě žádnou stopu.

Harleyford ležel asi pět mil od Dunwiche a dům pana Wardena asi tři míle od místní železniční stanice. Z jeho panství vedla dobře sjízdná silnice do města Dunwich. Do něj mladou dámu viděli 14. srpna kolem desáté hodiny dopoledne vcházet nějakí venkované, s nimiž si vyměnila pozdravy. Od té chvíle ji už nikdo neviděl ani o ni neslyšel a bylo to, jak se venkovští lidé vyjádřili svým širokým leicesterským dialektem, “jako by se země otevřela a pohltila ji”, tak zcela se po ní ztratily všechny stopy.

Dobře situovaní obchodníci a prosperující farmáři, kteří projížděli kolem, četli leták s jakýmsi rozechvěním. Tady byla mladá dáma na své obvyklé ranní procházce za jasného letního dne; kývnutím a úsměvem popřála sousedům dobré ráno, šla si po svých a hle! Už o ní nikdo neslyšel ani ji neviděl. Kdo byl potom v bezpečí? S povzdechem a zachvěním a s myšlenkou na vlastní mladé dcery doma se vydali na cestu, aby se zamysleli nad tou podivnou událostí.

Obyvatelé kraje v počtu desítek nechali všeho a šli dívku hledat. Od Wardenových slyšeli, jak čekali na svou dceru u snídaně, pak u oběda, pak u večeře – jak poslali své muže z daleka i z blízka, aby prohledali kraj – jak byla protažena každá řeka, prohledána každá ošetřovna a nemocnice, jak si rodiče lámali hlavu, aby objevili jakoukoli možnou či nemožnou záminku, která by jejich dceru

vyhnala z domova, jak teď, se zlomeným srdcem, po čtrnácti dnech únavného čekání, složili ruce v klín a modlili se za jakoukoli zprávu, i tu nejhorší, která by mohla přijít.

„To je nad slunce jasné,“ řekla stará lady Nugentová své mladé společníci, když jela po té samé hlavní silnici, po níž viděla nebohou Amy naposledy, a rozhlížela se vpravo a vlevo v živých plotech, jako by čekala, že tam po ní najde nějaké stopy, „kdyby ta dívka měla nějaké milostné trable, dalo by se to lépe pochopit, protože mladé, hloupé dívky v sedmnácti letech si nedají říct. Ale každý ví, že kdyby chtěla, mohla si najít nejlepšího partnera v kraji. Je tu mladý lord Hardcastle, který ji naprosto zbožňuje – je sice takový nevýrazný... a co se týče Franka Varleyho, rektorova syna, s jeho deseti tisíci librami ročně, ten taky po ní přímo šílí.“

„Ano, mylady,“ odpověděla společnice, „a je známo, že panu ani paní Wardenovým ani v nejmenším nezáleželo na tom, koho by si vybrala. Ach! Ona byla vždycky koketa, dokonce i ve škole. Tyhle mladé, bystré dívky, které mají tolik peněz a tolik šancí, si většinou nakonec vyberou špatně a utečou s nějakým podkoním nebo lokajem. To si pište, má paní.“

„Nebud' hloupá, Matthews,“ přeruší ji vdova, „mluv o věcech, kterým rozumíš. Bylo nade vše pochybnost zjištěno, že nikdo jiný než slečna Wardenová se neztratil, ať už daleko nebo blízko. Kromě toho je ta mladá dáma, jakkoli hravá a živá může být se sobě rovnými v postavení, příliš dobře narozená a vychovaná na to, aby připustila sebemenší důvěrnosti od podřízeného. Něco takového by nestrpěla o nic víc než já sama,“ a přísně pohlédla na Matthewse. „Řekni Georgovi,“ dodala a prudce zatáhla za šňůru, „ať jede kolem policejní stanice. Chci se podívat, co napsali do těch letáků.“

A když stará dáma projíždí davem opozdilců shromážděných u dveří nádražní budovy, stojí tam další dva lidé s bílými, ustaranými tvářemi a čtou si vytištěné řádky. Vysoký, krásný, svalnatý Frank Varley, nejlepší jezdec, běžec a veslař v hrabství – první ve všech rošťárnách – ve všech krkolomných dobrodružstvích – a přesto na plesech a zahradních slavnostech vyhledávanější než nejbohatší lord nebo nejžádanější svobodný baronet – miláček a pýcha jeho matky a stálý zdroj obav a strachu jeho otce.

Při čtení mu potemní čelo. „Proboha!“ procedí skrz zuby, „někde se odehrála nečistá hra. Na plese předešlého večera pod velkým oleandrem mě držela chvíli za ruku a říkala mi Franku, a pak koketa, jaká je, mi vzápětí řekla, že myslela jiného Franka – byl jsem na ni tak hodný. Máme snad všichni sedět se založenýma rukama a nechat si takovou dívku ukrást z našeho středu? Tisíckrát ne!“ A pak nahlas a s plným dechem: „Proboha, žádný kout země ji přede mnou neukryje; po zemi i po moři, ve dne i v noci prohledám celý svět, dokud ji nenajdu, živou nebo mrtvou.“

„Máš pravdu,“ vykřikne hlas u jeho lokte a přes své rameno zahlédne bledou tvář lorda Hardcastla s tenkými, jasně řezanými rysy. „Ano, máš pravdu, došlo tu k nějaké nekalé hře – k nějakému nekalému činu, který musí vyjít najevo. My, kteří jsme dosud byli soupeři, se teď můžeme spojit.“ Natáhl k Varleymu svou tenkou bílou ruku, kterou on pevně a silně sevřel. „Opakuji tvá vlastní slova: Žádný kout země ji přede mnou neukryje, po souši i po moři, ve dne i v noci prohledám celý svět, dokud ji nenajdu, živou či mrtvou.“

KAPITOLA II.

Zatímco obyvatelé města a venkova četli a žasli nad vytištěnými letáky, otec a matka pohřešované dívky bloudili po svém nyní opuštěném domě, neteční, bezcílní, se zlomeným srdcem. Je pravda, že první prudká bolest už pominula a zármutek se ustálil na tupé olověné tíži, která doléhala na srdce i mozek. Služebnictvo chodilo po domě pomalu a tiše a mluvilo tlumenými hlasy. Ve dne v noci ležel starý Presto, Amyin oblíbený pes, u dveří domu, čekal a naslouchal a zdálo se, že nikdy nebude jíst ani spát. Její služebná jí každý den pečlivě krmila ptáčky a zalévala květiny a všichni v domácnosti se předháněli ve snaze splnit každé známé přání nebo představu, kterou kdy mladá dáma měla (a nutno přiznat, že jich nebylo málo), stejně jako by se snažili splnit přání nějakého drahého zemřelého. Na všech stranách, v každé místnosti byly stopy po ztraceném miláčkovi. Tady otevřený klavír s válcem nových not, támhle odkrytá harfa. V malém ranním pokoji nedokončené vyšívání a tady v malém "ateliéru", jak ho Amy ráda nazývala, nespočet skic, započatá olejová krajina, hotová akvarelová trojdílka a hlava nakreslená pastelkami, "všechno, jen ne" hotové. Celý stůl plný malířských potřeb a nedomalované šálky, podšálky a talíře; a tamhle v rohu skříňka s nástroji pro umělecké řemeslo, s držáky, krabičkami

na karty a rámy na obrazy, které by stačily na zásobu malého obchodu.

Z toho všeho je patrné, že vkus a záliby mladé dámy byly četné a rozmanité – změna pro ni byla jedinou velkou životní nutností. Přílišné požitkářství od nejtělejšího dětství v ní vypěstovalo netrpělivost vůči omezením, prudkost a svéhlavost, které by z ní, pokud by nebyly vyváženy – jako v jejím případě – neobyčejně láskyplnou, hravou a něžnou povahou, udělaly panovačnou ženu. Takhle ji všichni v domácnosti, od otce dolů, zbožňovali a klaněli se jí. „Nesmím nechat nikoho čekat ani okamžik,“ byla poznámka, kterou bylo možné slyšet z úst slečny Amy každou hodinu. A nikdy na sebe nenechala čekat, a to z toho prostého důvodu, že bylo nemožné udržet ji v klidné poloze po dobu pěti minut. Každá myšlenka nebo nápad, který jí přišel na mysl, musel být vykonán hned, a sotva byl dokončen, musel být odhozen stranou, aby uvolnil místo jinému.

„Byl jsi někdy takový, když jsi byl ještě velmi mladý, Stephene?“ Paní Wardenová se občas svého muže zeptala. A manžel se usmál, zavrtěl hlavou a prohlásil, že nikdy nebyl ani z poloviny tak fascinující jako jeho svéhlavá, milující, škádlivá a hudebně nadaná dcerka, „slunce jeho života“, jak ji rád nazýval.

A teď se všechno změnilo! Hudba utichla, sluneční světlo pohaslo. Zvednou se ještě někdy stíny z domova? Bude ještě někdy slyšet ten rychlý, lehký krok a ten sladký, mladý, zvonivý hlas, volající starými známými tóny: „Nesmím je nechat čekat ani okamžik.“

„Proč se to stalo?“ ptali se sami sebe otec s matkou, když stáli bok po boku na verandě v jídelně a dívali se přes jasnou srpnovou

krajinu na místo, kde podkoní vyváděl Amyina poníka na ranní cval.

Panu Wardenovi bylo v té době asi pětadvacet let, vypadal však podstatně mladší. Byl to dobře stavěný, svalnatý muž, který měl ve tváři jasně vepsanou energii, odhodlání a mnoho dalších dobrých vlastností. Úplnější kontrast k němu, než byla jeho žena, si nelze dost dobře představit. Byla velmi drobná, celkem hezká, jemná, s přívětivostí, nedostatkem vůle a slabostí povahy, která se projevovala v každé linii a rysu. Jejím jediným bohem byl její manžel, její jedinou myšlenkou bylo, jak se mu zalíbit, a každý její názor a přání byly pouhou ozvěnou jeho názoru.

„Obyčejná nanyňka, má drahá, nic víc,“ shrnula stará lady Nugentová po svém prvním seznámení s paní Wardenovou před dvanácti lety. Pan Warden mezi ně přišel jako naprostý cizinec, když kupoval jedno z největších panství v hrabství, které bylo náhodou na prodej. Pobýval, jak říkal, téměř celý život na jihu Francie, ale jeho rodina a konexe byly ve středoanglickém hrabství dobře známé jako bohaté a šlechtické. O jeho manželce se však nic nevědělo a ani se to nepodařilo zjistit, takže se uvádělo, a možná oprávněně, že byla anglickou guvernankou v nějaké francouzské rodině, a jako takovou ji nejspíš pan Warden poznal poprvé.

„Co mohou muži vidět na nanyňkách, aby je přiměli ke sňatku, to nechápu,“ pokračovala vdova, „stačí jim skleněná vitrína, nějaké dobré šaty a jejich životní úkol je splněn.“ Nicméně navzdory poznámkám lady Nugentové byla paní Wardenová v Harleyfordu kvůli svému manželovi dobře přijata a nyní, v době jejího zármutku, nic nemohlo překonat laskavost a soucit, které jí byly projevovány ze všech stran. Po jejich příjezdové cestě se prohání kočár za kočárem, do domu přichází dopis za dopisem, některé obsahují divoké a

nepravděpodobné návrhy, jiné tu a tam otevírají dveře naděje, všechny jsou plné vřelého a upřímného soucitu a nabídek pomoci.

„Co může kdokoli z nich udělat, co už nebylo uděláno?“ říká pan Warden a předává své ženě společný dopis od Franka Varleyho a lorda Hardcastla, který se týká jejich slavnostního slibu a dává jejich služby panu Wardenovi k dispozici.

„Jsou to ušlechtilí mladíci a hodni lásky pravého srdce dívky. Ale co mohou udělat? Bůh nám všem pomáhá a nauč nás jednat co nejlépe, neboť můj mozek je přemýšlením a domýšlením téměř vyčerpán.“

„Přeje si vás vidět pán z Londýna, nějaký Hille,“ řekne mu komorník, který vstoupil do místnosti tichým, slavnostním krokem, jako by sloužil na pohřební hostině.

„Ach, ten detektiv,“ řekne pan Warden, vděčný, že se na okamžik zbavil tlaku myšlenek, „zaveď ho do knihovny, hned se s ním setkám.“

Pan Hill, štíhlý, gentlemanovsky vyhlížející muž s okem orla a nosem ohaře, se posadí ke stolu v knihovně a rozloží před sebou své poznámky.

„Přináším vám svou poslední zprávu, pane a bohužel musím říci, že je velmi kusá. Jediné další informace, které jsem získal, a obávám se, že sotva spolehlivé, jsou od pošťáka Johna Martina. Řekl mi, že ráno 14. září potkal vaši dceru v parku a na její žádost jí předal dopisy z dopoledne. Ptal jsem se ho, jak si vzpomíná, že to bylo právě toho dne, a on okamžitě přiznal, že to nemůže tvrdit, protože bylo zvykem mladé dámy, že kdykoli ho potkala, tak si vyžádala a dostala dopisy. Ptal jsem se ho na celkový vzhled jejích dopisů, zda byly psány mužským nebo ženským písmem – (promiňte, pane,

takové otázky se musí klást) – a jeho odpověď zněla, že si nevzpomíná, že by slečně Wardenové nosil jiné dopisy než psané dámským písmem. Tento důkaz má jen malou váhu, ale i tak jsem si ho poznamenal.“

„Sotva chápu, kam vaše otázky pošťákovi směřovaly,“ poznamenal pan Warden poněkud strnule. „Slečna Wardenová, jak jsem přesvědčen, neměla žádné korespondenty, s nimiž bych se neznal. Byla vychovávána doma, pod pečlivým dohledem, a nikdy nikde nebyla bez paní Wardenové nebo beze mě. Pokud z toho vyvozujete, že existovala nějaká neznámá náklonnost, je taková domněnka zcela nepodložená. Mám všechny důvody se domnívat, že náklonnost mé dcery byla věnována, a to s mým souhlasem, velmi milému mladému příteli a sousedovi.“

„To všechno vím, pane. Opravdu si myslím, že vy ani nikdo jiný mi v této věci nemůže říci téměř nic. Není tu muž ani ženy, které bych neproklepl do hloubi duše, nevyptával se jich a nekladl jim křížové otázky na všechny myslitelné způsoby. Mám tady v kapse mapu, kterou jsem si sám nakreslil a která obsahuje všechna pole a řeky, všechna stinná zákoutí a prohlubně v okruhu třiceti mil. Mám také adresář se jmény, věkem, povoláním a domácnostmi všech lidí v téže oblasti. Teď už nezbývá mnoho udělat.“

„To mi neříkejte,“ vykřikne pan Warden vzrušeně, vyskočí na nohy a přechází po místnosti, „neříkejte mi, že vaše práce tady skončila a že za tři týdny práce není žádný výsledek. Nenechte mě, prosím dostat se, do naprostého zoufalství. Opravdu neexistuje žádná naděje, byť jen nepatrná, kterou byste mi mohl dát – žádná rada, kterou byste mi mohl dát?“

Detektiv mlčel.

„Pakliže nezemřela, stalo se jí něco horšího než smrt,“ sténá ubohý otec a zakrývá si tvář rukama, „lepší smrt než potupa.“

Chvíli oba mlčí; pak se pan Warden pomalu vzpamatovává a ptá se: „A jakou máte radu, pane Hille? Dejte mi ji v každém případě.“

„Prostě čekat, pane; v současné době se nedá nic víc dělat. Vyčerpali jsme všechny teorie, sledovali jsme všechny stopy a vyslechli všechny svědky. Jestli jsou v té věci komplicové, moje přítomnost tady je postaví do pozoru, a dokud tu zůstanu, nic se neprovalí; až odejdu a věci se uklidní do obvyklých kolejí, jsem si jistý, že někdo prozradí sám sebe, aniž by to tušil. Opakuji, vyčkejte; a jakmile se ve vás probudí sebemenší podezření, spojte se se mnou a já vám poradím, jak nejlépe budu umět.“

„Počkejte!“ zasténá pan Warden, „to nemyslíte vážně, že se věci uklidní do obvyklého běhu; není možné, aby člověk mohl po tom všem prožít život bez mučení a napětí? Copak se nedá nic – naprosto nic – udělat, než nás opustíte?“

„Jen jednu věc, a tu s vaším svolením udělám hned. S muži z vaší domácnosti jsem se docela dobře poznal a vím, co by mohli nebo nemohli udělat, ale u žen si tak jistý nejsem. Jestli mi dovolíte, pozvu sem postupně všechny vaše služebné a důkladně je podrobím výslechu. Možná se vám, pane, bude zdát, že kladu spoustu nepodstatných otázek, ale zatímco se vyptávám, sleduji a zaznamenávám, a podotýkám, že se nenajde nikdo, kdo by měl špatné svědomí a zatajil ho před mým zrakem.“

Pan Warden zazvoní na zvonek a dá příkaz lokaji, který ho předá hospodyni, jež okamžitě svolá všechny služebné z domácnosti, aby postupně předstoupily před svého pána a detektiva.

Pan Hill žádá, aby hlavní hospodyně zůstala po celou dobu v místnosti. „Možná bude nutné,“ vysvětluje, „se na vás čas od času obrátit, pokud jde o pravdivost či nepravdivost některých výpovědí.“

Nejprve vstoupí pomocnice z kuchyně, které mají rudé tváře, neboť se velmi stydí. Pan Hill se na ně podívá, prohlédne si je skrz naskrz a spokojí se s tím, že si prostě poznamená jejich jména, věk a postavení v domácnosti pana Wardena. Kuchařky jsou téměř stejně rychle propuštěné a mezi odchodem jednoho služebnictva a příchodem druhého se oči pana Hilla věnují pečlivému zkoumání starší hospodyně a adresuje jí různé přátelské poznámky.

Služebné procházejí mnohem delší prohlídkou; jedna dívka zrudne, druhá zbledne. Jedna odpoví špatně a pan Hill ji pokárá; druhou odhalí hospodyně při úmyslném lhaní a okamžitě ji přiměje, aby řekla pravdu. Nakonec jsou však propuštěny a detektiv se obrací na hospodyně a ptá se, kde je služebná slečny Wardenové.

„Musím se za ni omluvit, pane,“ odpoví hospodyně, „ubohé děvče dostalo asi před hodinou silnou bolest hlavy a šlo si lehnout do svého pokoje. Věřím však, že za ní mohu odpovědět na všechny otázky, které byste jí chtěl položit.“

“Asi před hodinou,“ zamyslel se pan Hill, “právě když byl vydán rozkaz k přehlídce služebnictva.” Pak se nahlas zeptá hospodyně: „Trápí tuto mladou osobu často prudké bolesti hlavy, paní Nesbittová?“

„Ach, pane, to ne,“ odpoví paní Nesbittová, „nikdy předtím jsem ji neznala takhle vzatou, ale vidíte, že jsme se v poslední době všichni takhle rozrušili, pane. Proboha, takové rozrušení!“ a stará dáma se kradmo podívá na svého pána.